

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.1550

Dosar nr.2228/36/2008

Ședința publică de la 18 martie 2010

Președinte:	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Magistrat asistent

&&&

S-a luat în examinare recursul declarat de SCM X S.A. X împotriva sentinței civile nr. X/CA din 8 aprilie 2009 a Curții de Apel X - Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal s-a prezentat intimata-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală prin consilierul juridic X, lipsind recurenta-reclamantă SCM X S.A. X.

Procedura completă.

Intimata-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală prin consilier juridic, a pus concluzii de respingere a recursului ca nefondat și de menținere a hotărârii atacate ca fiind legală și temeinică.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Reclamanta SCM X S.A. a chemat în judecată Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală Juridică, solicitând instanței ca prin hotărârea pe care o va pronunța să dispună anularea parțială a:

-raportului de inspecție fiscală nr.X din 24 martie 2008 pentru suma de X lei și întocmirea unui act de verificare care să reflecte situația de fapt și de drept;

-anularea Deciziei nr. X/30 iunie 2008 privind soluționarea contestației depusă de SCM X S.A. pentru suma de X lei și Deciziei de impunere nr. X/24 martie 2008;

-anularea parțială a Deciziei de impunere nr.X din 24 martie 2008 pentru aceeași sumă (X lei) și aceleași considerente;

-recalcularea majorărilor de întârziere raportat la sumele contestate și la existența reciprocă a unor creanțe în favoarea reclamantei;

-compensarea obligațiilor de restituire cu cele de plată așa cum a solicitat anterior și conformitate cu controlul ulterior ca fiind convenite, urmând ca diferența convenită să fie restituită în cont.

În motivarea cererii reclamanta a arătat că organele de inspecție fiscală, față de solicitarea sa în legătură cu soluționarea unor deconturi TVA, au procedat la efectuarea unui control ulterior, în timpul căruia au fost stabilite, în mod eronat, unele sume ca nefiind permise la deductibilitate.

Astfel, în legătură cu obligația prezentării în original a facturii fiscale, pentru a putea deduce TVA, reclamanta a considerat că aprecierea organelor fiscale este eronată de vreme ce factura se transmite valabil și prin fax sub condiția să conțină informațiile cerute ca document justificativ.

În legătură cu deducerea TVA pentru bunuri presupuse *a priori* nejustificat reclamanta a arătat că nu împărtășește punctul de vedere al organului, fiscal făcând trimitere la art. 160¹ (2) lit.a) și, lit.d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

În fine, reclamanta a arătat că în legătură cu nedeductibilitatea TVA a unui comision nu poate fi de acord cu organul de control, deoarece pentru plățile efectuate care reprezintă comision a avut în vedere o activitate de intermediere și că atâta timp cât intermediarul a prezentat factura fiscală pentru comision convenit nimeni nu poate interpreta întinderea acestuia.

Reclamanta a mai solicitat și suspendarea executării actului administrativ atacat, întrucât indiferent de soluția ce va fi dată prezentei acțiuni, are de încasat după compensare o sumă de X lei și că a solicitat această compensare prin deconturi TVA, prin contestație și scrisori separate iar organul fiscal, fără a opera compensarea a emis decizia de impunere pentru suma de X lei, decizie ce poate fi pusă de îndată în executare.

Curtea de Apel X- Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal, prin sentința civilă nr. X/CA din 8 aprilie 2009 a respins ca nefondată acțiunea formulată de reclamanta S.C. SCM X S.A.

Pentru a se pronunța astfel, **instanța de fond** a reținut că în cauză nu sunt aplicabile dispozițiile speciale ale H.G. nr. 44/2004 pentru aprobarea normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 371/2003 privind Codul fiscal conform cărora justificarea deducerii TVA se face numai pe baza exemplarului original al documentelor prevăzute la art. 145(8) din Codul

fiscal, iar în lipsa acestor documente nu este îndreptățită la deducerea TVA.

În privința contestării refuzului autorității fiscale de deducere a TVA pentru bunurile achiziționate în scopul dezmembrării și valorificării deșeurilor s-a constatat că societatea reclamantă nu a depus nicio dovadă în sensul celor susținute.

Prin deducerea TVA aferentă facturilor emise de S.C. X X, prin care s-a plătit comision fără ca serviciile să fie efectiv prestate, instanța a stabilit că reclamanta a încălcat art. 145(2) și (3) din Codul fiscal și cu a arătat care sunt furnizorii ale căror livrări s-au efectuat ca urmare a intermedierei comisionarului sau S.C. X.

În termen legal, împotriva acestei sentințe, **a declarat recurs reclamanta S.C. S.C. X.**

Prin **cererea de recurs**, întemeiată în drept pe dispozițiile art. 304 pct.8 și 9 Cod procedură civilă s-a arătat, în esență, că instanța și-a însușit susținerile părții și că în mod greșit a respins o probă esențială în dezlegarea cauzei, respectiv proba cu expertiza contabilă, astfel că soluția pronunțată este rezultatul interpretării greșite a actului dedus judecății și a dispozițiilor legale aplicabile pentru deducerea TVA în condițiile în care organele fiscale nu au contestat documentele aflate la dosarul cauzei.

S-a mai arătat că instanța a ignorat că atâta timp cât s-au cumpărat bunuri pentru care a fost plătit TVA, colectat de către vânzător pentru a fi virat la buget este firesc ca în procesul valorificării reclamanta să deducă această taxă, o altă interpretare fiind de natură a accepta că se admite îmbogățirea fără justă cauză a bugetului de stat.

S-a apreciat ca eronată și interpretarea raportată la situația de fapt pentru plata comisionului, întrucât comisionul se achită în condițiile în care comisionarul facilitează cumpărarea mărfurilor de la alte societăți și nu de la comisionar.

Prin **întâmpinare**, **Agencia Națională de Administrare Fiscală (A.N.A.F.)** a solicitat menținerea ca legală și temeinică a sentinței recurate, apreciind că nu sunt incidente motivele de nelegalitate prevăzute de art. 304 pct.8 și 9 Cod procedură civilă și invocate de recurentă.

Examinând cauza prin prisma susținerilor recurente și în temeiul art. 304¹ Cod procedură civilă, în raport de obiectul acțiunii formulate de S.C. X și de materialul probator administrat, **Înalta Curte de Casație și Justiție reține că nu există motive pentru casarea/modificarea sentinței atacate.**

Pe baza unei situații de fapt corect reținute, prima instanță a evaluat acțiunea reclamantei prin raportare la normele legale incidente, respectiv cele ale Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

În considerentele sentinței s-au explicat motivele pentru care proba cu expertiza contabilă nu este utilă în cauza dedusă judecătii, ținând seama de obiectivele propuse de reclamantă și de faptul că aceasta nu a depus înscrierile în dovedirea punctelor 2 și 3 din cererea de chemare în judecată, subliniindu-se că organul fiscal nu contestă sumele în discuție, deci nu este vorba de o chestiune de calcul, ci de chestiuni legate de interpretarea/aplicarea normelor juridice.

Nu poate fi primită critica recurentei privind interpretarea și aplicarea trunchiată a prevederilor legale.

-Ținând seama că perioada verificată este cuprinsă între octombrie 2005 - noiembrie 2006 și de prevederile Codului fiscal în forma în vigoare la acel moment, în mod just s-a apreciat că organul fiscal nu a acceptat la deducere suma de X lei reprezentând TVA, aspect care nu poate fi pus la îndoială față de art. 145(8) lit.a) din Codul fiscal și de pct. 51(1) din H.G. nr. 44/2004 pentru aprobarea normelor metodologice de aplicare a Legii privind Codul fiscal, facturile în copie xerox neputând constitui documente de justificare și înregistrare în contabilitate a unor cheltuieli de aprovizionare și de deducere TVA aferente, în condițiile în care pe exemplarele în copie nu există mențiunea „reconstituit”.

-În privința sumei reprezentând TVA neacceptat la deducere, aferentă achizițiilor de bunuri în scopul dezmembrării și valorificării deșeurilor (X lei), s-a constatat în mod corect că societatea reclamantă a dedus în mod greșit TVA aferent acestor achiziții care sunt supuse măsurilor de simplificare, mai exact cu încălcarea prevederilor din Codul fiscal, respectiv a art. 160¹(2) lit.a) (în vigoare până la 31 decembrie 2006) și respectiv art. 160(2) lit.a) (în vigoare începând cu 1 ianuarie 2007), coroborate cu pct.II din Ordinul nr. 507/2005 privind aprobarea Deciziei nr. 1 a Comisiei Fiscale pentru aprobarea soluțiilor privind aplicarea unitară a unor prevederi referitoare la accize, TVA și probleme de procedură fiscală.

-Referitor la suma reprezentând TVA aferentă contractului de comision încheiat cu de S.C. X și neacceptată la deducere de organul fiscal, prima instanță a reținut că soluția este legală întrucât din documentele prezentate cu ocazia controlului a rezultat că această din urmă societate comercială a facturat comision fără a livra bunuri reclamantei și având în vedere că potrivit art. 145(2) din Codul fiscal o persoană impozabilă are dreptul la deducere TVA aferentă achizițiilor dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile. Or, în speță, recurenta-reclamantă nu a dovedit cu documente că serviciile au fost efectiv prestate.

Pentru cele expuse, **văzând și dispozițiile art. 312(1) Cod procedură civilă și art. 20(1) din Legea nr. 554/2004**

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul declarat de SCM X S.A. X împotriva sentinței civile nr. X/CA din 8 aprilie 2009 a Curții de Apel X - Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 18 martie 2010.

JUDECĂTOR,
X

JUDECĂTOR,
X

JUDECĂTOR,
X

MAGISTRAT ASISTENT,
X